

KAMARÁDI ZE ZÁHROBÍ

IVA GECKOVÁ

JOSEF POSPÍCHAL
ILUSTRACE

KAMARÁDI ZE ZÁHROBÍ

IVA GECKOVÁ

JOSEF POSPÍCHAL
ILUSTRACE

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Iva Gecková

Samotáři ze záhrobí

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7258. publikaci

Ilustrace Josef Pospíchal
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2019

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Josef Pospíchal

ISBN 978-80-271-2947-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-2999-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-0832-9 (print)

Obsah

Zase o jednoho nebožtíka víc...	7
Co je lepší než motorka?	21
Jak cukrář Vocásek hledal tajnou ingredienci	37
Tajná výprava	47
Jak rozšiřovali králíkům slovní zásobu	59
Starosti pana starosty	71
Mejdan v Okříinku	81
Chlápek s křídla	95

1. Kapitola

Zase o jednoho nebožtíka víc ...

Marta Vilímková

* 1. 8. 1938 † 13. 7. 2019

Pěstitelka orchidejí, mrkve, petržele
a veškeré zeleniny. Chovatelka slepic
a kachen. Největší drbna ve vsi.

... tedy lépe řečeno „o jednu nebožku víc“. Řady obyvatel útulného hřbitova v Malinově totiž dnes dopoledne rozšířila paní Marta Vilímková. Měla krásný pohřeb, na kterém se sešla skoro celá vesnice.

„Ta stará dábllice Marta má elánu za sto čertů. Ta to tady u nás pěkně srovná! Tenhle hřbitov to ostatně potřebuje jako sůl, je to tady samý, samý...“ hledal vhodné slovo továrník Bursa. „Samý budižkničemu a nula!“ uhodil konečně hřebíček na hlavičku.

„Klídek, Burso! Nech si ty svoje nemístné poznámky! Dobře vím, kam tím míříš!“ zavrtěl hlavou pan starosta Koblasa.

„Netykejte mi, Koblaso! Do školy jsme spolu nechodili! Já si vyprošuji takovéto chování!“ vztekle vrískl pan továrník a šponoval se neobratně na špičkách, aby vypadal vyšší. Moc se mu to nepovedlo a Jirka stojící opodál si dal ruku před pusou, aby zakryl čím dál neovladatelnější smích.

„To máte pravdu, že jsme spolu do školy nechodili! To bych se totiž nechal přeřadit do jiný třídy! Nebo spíš do úplně jiný školy! Do jiný vesnice! Do jinýho města! Do jinýho kraje!“ rozechříval se starosta Koblasa a tváře mu začínaly červeně žhnout. Podupával pravou nohou a všichni věděli, že když toto začne dělat, brzy se strhne opravdová a nefalšovaná bouře. Ne na obloze, samozřejmě, ale na hřbitově! Začnou

lítat hromy a blesky a továrník se starostou na sebe budou ječet do ochraptění a skončí to divokou honičkou mezi hroby, kterou břichatý továrník nemá žádnou šanci vyhrát.

„Himl laudón sakr pakr! Necháte toho už, vy dva?!“ ozvalo se náhle Jirkovi za zády. Čísi ruka ho jemně odstrčila z cesty a na scénu, tvořenou náhrobními deskami stříbrně osvětlenými měsícem, vstoupil pan

Havelka. Pruhovanou košili měl nedbale zastrčenou v pletené vestě a manšestrové kalhoty na něm plandaly tak, že nebýt pásku, vůbec by se na něm neudržely.

Pan Havelka mával rukama, jako by plašil nějaké neviditelné ptáky, a stoupl si přímo mezi ty dva nabubřence.

„To nemáte trochu slušnosti ani v tuto slavnostní chvíli? To se budete hádat i teď, když máme mezi sebe přivítat Martu? Co si o vás pomyslí? Styďte se, vy dva!“ pohrozil jim prstem. Chtěl ještě něco dodat, ale jeho řeč přerušil Jirkův záchvat silného kašle. Starosta a továrník se nafoukli, otočili se k sobě zády a dělali, že jeden druhého nevidí.

„Jiříku, ta tvoje tuberkulóza, to je k zbláznění,“ chytil se za hlavu pan Havelka.

„Já za-za to nemůžu,“ podařilo se Jirkovi vysoukat ze sebe mezi náporu kašle. „Když jsem zemřel, nebyl na to lék. Škoda, narodit se o pár let později, mohl jsem ještě běhat po světě,“ zasnul se Jirka.

„No, to asi ne, stejně už bys byl tady mezi námi,“ dloubla ho loktem jeho sestra Antonie, které nikdo neřekl jinak než Tonička.

„Hmmm, když ty dokážeš zkazit každou pěknou myšlenku,“ odfrkl si Jiřík. Tonička se chystala, že mu něco trefného odpoví, ale bratr do ní štouchl a ukázal prstem na hrob, kolem něhož se všichni shromáždili.

Na náhrobní desce z leštěné žuly bylo zlatým písmem napsáno: *Neodešla, jen nás předešla...*

A právě teď se povrch půl tuny těžké náhrobní desky lehce zavlnil. Všichni vydechli a nedočkavě se nad desku naklonili.

„Toto je tak úžasný zážitek! Můžu ho vidět třeba stokrát a pokaždé se nemůžu vynadívat!“ zatleskal svýma buclatýma ručkama pan továrník Bursa.

„Psst! Ať ji nevystrašíte! Marta byla vždycky hrozně lekavá! Bojím se, aby z toho neměla smrt!“ sykla paní Vlasta, ale vzápětí se začervenala, když si uvědomila, co právě řekla. Martin Liška si při těch slovech jen poklepal na čelo.

A zrovna tak jako kdybyste zadrželi dech, ponořili se pod vodní hladinu, a až by vám dech došel, vynořili byste se zase ven, zrovna tak se Marta Vilímková ve dvacet tři hodin středoevropského času vynořila zpod náhrobní desky. Bylo to ale postupné a pomalé. Nejdřív byla vidět jedna natáčka s pramenem prošeďelých vlasů, vzápětí ji následovala natáčka druhá, pak třetí a čtvrtá. To už se objevilo i široké čelo s hlubokou vráskou uprostřed. Poté následovalo huňaté obočí, a když vykoukly i obě oči, které neztratily nic ze své pichlavosti, rozhlédly se nejdříve doprava a pak doleva. Rozplácly nos zavětril a pak se okrajů hrobu zachytily dvě ruce s dlouhými pěstěnými nehty.

Paní Marta se bázně rozhlížela kolem a odhadovala, kde to asi tak může být. Teprve po chvíli si všimla zástupu několika postav, které stály v půlkruhu a ani nedutaly. Marta se vysunula trochu výše a ukázala tak svá ostře řezaná ústa a špičatou bradu.

„Co se to tady děje, co je to tady za shromáždění?“ vyštěkla nervózně a lehce se vyhoupla z hrobu ven. Vypadala stejně jako v okamžiku své smrti – oblečena byla do květované zástěry bez rukávů, tlustých, doma pletených oranžových ponožek a pantoflí s velkou zlatou sponou. Bylo jí divné, že se na ni všichni tak zvláště dívají a pozorují ji.

„To nemáte nic lepšího na práci než na mě čučet?“ ohradila se a pak se zarazila. „To jste vy, pane starosto?“ nevěřila svým očím.

Starosta blahosklonně pokynul hlavou a vlídně se usmál. „Ano, jsem to já, paní Vilímková.“

Marta si v první chvíli oddechla, že vidí známou tvář, ale za okamžik se zatvářila zděšeně, když si vzpomněla na několik let starou událost.

„Ale pane starosto! Já si pamatuju, jak vás odváželi v pohřebním voze! Vždyt jste dostal infarkt přímo na obecním úřadě! Tak proč s vámi teď mluvím?“ kroutila paní Vilímková hlavou.

Starosta Koblasa, protože už několikrát zažil ten šok nově příchozích obyvatel hřbitova, pokyvoval

hlavou a mírně se usmíval. „Ano, ano, to je v pořádku, paní Vilímková, v naprostém pořádku, to se vysvětlí, nebojte se, to se vysvětlí.“

Paní Vilímková však mezi přihlížejícími zahlédla ještě někoho.

„No jsi to ty, Martine? Co tady děláš? Vždyť ty jsi se v osmdesátém vyboural na motorce. Nabral tě tehdy ožralej Trnka, když jel z myslivecký schůze! Proboha, co se to tady děje? Tak vysvětlí mi to už konečně někdo?“ začínala propadat panice.

Martin se jen zatvářil kysele, procedil skrz zuby: „Čsss,“ a převaloval v puse žvýkačku. Špičkou botasky se rýpal v trávě a dělal, že neslyší. Ležérně se opíral o svoji vyleštěnou motorku a právě ze sedadla smetl neviditelné smítko.

V tu chvíli se z davu vynořila Martina letitá kamarádka Vlasta Brabcová.

„Klid, Martičko, klid. Nebud' hysterická. Všechno ti vysvětlíme, neboj se,“ mluvila na svou kamarádku pomalu a kladla důraz na každé slovo.

Ale nebylo to nic platné. Marta, když ji uviděla, zaječela: „Vlastóó! No to není možný! Vždyť tebe jsme pochovali loňský léto!“ a skácela se na náhrobní desku, až to zadunělo a deska v pravém horním rohu popraskala.

„Jste na ni moc hrrr! Ona to prostě neunese! Marta nikdy nebyla na rychlé změny. Všechno měla ráda pěkně pomalu, postupně,“ rozčílila se paní Brabcová a začala plácát paní Vilímkovou po tváři.

„No tak, Martičko! Prober se!“

„Vražte jí pořádnou facku, babě jedný protivný! Já si na ni dobře pamatuju, jak hlídkovala před školou, aby nikdo náhodou nepřišel o minutu pozdějc. A když jsem jednou, ehm, šel od doktora a ona mě potkala u fotbalovýho hřiště, ještě na mě ječela: ‚Co tady děláš, smrade? Jak to, že nejsi ve škole? Flákáš se, vid!‘

A pak mě přetáhla tou svojí holí. Takže jí taky jednu natáhněte!“ vztekle ze sebe vyprskl Martin, div mu přitom žvýkačka nevypadla z pusy.

„A cos dělal u fotbalovýho hřiště, když je na opačným konci vesnice než ordinace?“ přistoupil k němu továrník Bursa.

„Co je vám po tom?“ ohradil se Martin Liška a narovnal se, aby si továrník uvědomil, kdo je tady vyšší.

Hrozilo, že mezi mladým Liškou a starým Bursou vypukne další hádka, takže opět musel zasáhnout pan Havelka.

„Klid, klid, zachovejte klid. Hádky nám teď moc nepomohou. Podívejte se, už přichází k sobě!“ namířil prstem na paní Vilímkovou a všichni se k ní opět otočili.

A skutečně. Marta Vilímková se po silnější facce probírala z mrákot. První, koho uviděla, byla její kamarádka Vlasta. Marta ji honem chytila za rukáv.

„Vlasto! Vlasto! To bys nevěřila, co se mi... Áááááá!“ zaječela znovu paní Vilímková, když si uvědomila, že asi mluví s duchem. Hbitě odskočila za náhrobní kámen a ostražitě pozorovala ostatní.

„A už se uklidněte, paní Vilímková! Začínám toho mít právě tak dost!“ zvýšil hlas pan starosta Koblasa a pokračoval, „jste zkrátka na hřbitově, kde vás pochovali, a už tady zůstanete. Zůstanete tady s námi

ostatními a musíte se s tím smířit, ať chcete nebo ne. Jste mrtvá, ale buďte vděčná za tu možnost tady s námi trávit svůj čas, kterého teď máte opravdu nekonečně mnoho!“

Když to Marta Vilímková slyšela, kupodivu znovu neomdlela, ale rázně se narovнала a vyšla zpoza náhrobního kamene.

„To jste taky mohli říct rovnou, jakýpak cavyky s tím, že? Já, tedy, ehm, ne že bych nebyla zaskočena, ale... ale budu si na to muset zvyknout, že? A když říkáte, že se s tím nedá nic dělat. Jsem ráda, že tady mám Vlastičku,“ zamávala na svoji kamarádku. Přejížděla

pohledem po všech zúčastněných, a když našla známou tvář, pozdravila.

„Ale vás neznám, co vy jste zač?“ zarazila se u Jirky a jeho sestry.

„Já jsem Jirka Procházka a tohle je moje sestra Tonička. My jsme tady už strašně dlouho. Měli jsme souchotě, tedy teď se tomu prý říká tuberkulóza a za nás se to ještě neumělo léčit, takže jsme kašlali a kašlali, až jsme dokašlali, bylo to teda dost ošklivé, to si představte, že jsem jednou vykašlal takovýhle...“ zarazil se Jirka, když viděl, jak kyselé se paní Vilímková tváří, a přestal popisovat detaily.

„A vy?“ ukázala prstem na pana továrníka Bursu.

Ten nafoukl vzduch do tváří a břicha, až mu málem odlétly stříbrné knoflíčky od brokátové vesty. „Já, vážená paní, já jsem velkotovárník Bursa, jediný vlastník úspěšné továrny na výrobu mýdla, prosperující již od roku 1921. Naše mýdlo má prvotřídní kvalitu! Umyje vám absolutně všechno – ruce, nohy, podlahy, koberce, prádlo, záclony i nádobí. Stačí jen namočit, patnáct minut silně mnout, aby napěnilo, poté nechat dvacet minut působit a hola hola,“ vyvolával továrník jako prodavač na pouti vychvalující své zboží, „vše je čisté a umyté!“

Paní Vilímková se na něj celou dobu nedůvěřivě dívala, a když skončil, vybafla: „Ha! A to já nemám

čas něco dvacet minut namáčet! To si koupím vanish nebo persil a je to hned! Takže jděte do háje s tím vaším mýdlem!“

Továrník oněměl. Vůbec nevěděl, co na to má odpovédět, protože vlastní mýdlo bylo jeho chloubou. Nafoukl tváře, zadržel dech a začal rudnout. Koulel očima a Jirka by byl přísahal, že viděl, jak mu z uší stoupá pára, jako když se v konvici vaří voda. Čekalo se jen na výbuch. Ten naštěstí nepřišel, protože továrníka Bursu skoro srazil na zem pan Havelka, jak se hnál k Martě.

„Marto! Jsem tak rád, že ti to konečně došlo! U nás se ti bude líbit, uvidíš! Jsme tu všichni samí slušní lidé a je zde náramně veselo!“

Vlasta Brabcová se najednou zeptala: „Marto, a co se ti vlastně přihodilo, že ses ocitla u nás?“

Ostatní se semkli blíže, protože je to také moc zajímavé.

Marta pokrčila rameny. „No, to si představ, zrovna jsem zavařovala květák nakyselo a vtom mi do okna houkla poštačka, že mi nese důchod. Tak jsem si ho vzala a poštačka povídá, že má pro mě velikou novinu. Obrovský skandál, tak to nazvala. Já byla zvědavá, tak jsem se k ní naklonila a ona hned, že hostinský Čermák sebral z kasy celou tržbu a pak vybral ještě kasu fotbalistům a prásknul do bot a že prý neuhodnu

s kým! Tak já hned navrhla několik jmen jeho sousedek, co by připadaly v úvahu, ale poštačka furt jen kroutí hlavou, že prý ne, že jsem vedle jak ta jedle! Tak to mě teda dopálilo,“ začala se opět dostávat Marta do varu, „a řekla jsem, že teda určitě pláchnul s mladým Kučerou. No a ona, že jsem to teda trefila! A to pro mě byl takový šok, takový nepředstavitelný šok, že jsem z toho zavravorala, uklouzla mi noha a já sebou šlupla na podlahu. Jenže jsem nešťastně upadla na roh stolu a uhodila jsem se tak nešikovně, že jsem si prorazila lebku, a ani ty natáčky mi nepomohly. V tu chvíli bylo po mně!“ s gustem dokončila své vyprávění Marta Vilímková.

„Ó! Teda! No Marto! To je teda šok! Vybrat kasu a utéct s Kučerou, to jsem taky nečekala. To je tedy skandál, ani se nedivím, že tě to tak vzalo,“ soucitně prohlásila Vlasta.

„Ále, dost už o tom. Teď mi spíš řekněte, jak to tady chodí. Kde budu bydlet, v kolik je tu budíček, kde se podává snídaně a tak?“ zajímalo Martu.

„Snídaně tady tedy nepodáváme. Víš, my vlastně jíst nepotřebujeme, není to pro nás životně důležité jako pro ostatní, abych tak řekla. Jsme přece duchové! Ale jíst můžeme, to zase ne, že ne. Je tady výtečný pan cukrář Vocásek, který každou chvíli něco peče. Takové dobroty jsi nejedla, to ti garantuju! Přes den jsme většinou ve svých, ve svých...“ hledala vhodné slovo Vlasta.

„Hrobech, ne?“ snažila se jí Marta pomoci.

„No, já to slovo nemám moc ráda. Zní to příliš morbidně. Říkejme radši byteček nebo obydlí,“ zaprosila Vlasta a Marta to vzala na milost.

„Na denním světle nejsme skoro vidět, to až v noci, za měsíčního svitu. To se tady většinou scházíme, povídáme si a probíráme, co jsme přes den zaslechli nového od návštěvníků. To abychom byli pořád v obraze a nic nám neuniklo, víš?“

„Ano. Ano. To naprosto chápu. Zůstat v obraze je důležité!“ pokyvovala Marta hlavou a dodala: „Dělá to tady na mě moc dobrý dojem. Myslím, že se mi tady bude líbit!“ zakřenila se a tmavé chmýří pod nosem se jí zachvělo v očekávání báječných vyhlídek.

